

Hanneke (Hepannepekepe) Kappen: serieuze v **Kapot vanwege een**

En toen... is een serie over de kinderjaren van bekende mensen uit het Noorden. Deze week: Hanneke Kappen, woonachtig in Groningen, waar ze op 25 mei 1954 ook geboren werd, in het - 'ik was een keizersneetje' - rk ziekenhuis aan de Heereweg. Radio- en tv-mens. Ex-zangeres (groep White Honey), ex-onderwijzeres.

En toen...

De vroegste echt duidelijke herinnering is die van de eerste dag van de kleuterschool, de Goudsbloem. Een geweldige ervaring. Niks huilen, in tegenstelling tot een meisje met rood haar, dat het zeer te kwaad had. Pita van der Woude bleek zij te heten. Zij zou haar vriendinnetje worden.

Door **Jaap Kwak**

Eerst woonde Johanna Alberdina in de Haydnlaan, later, vanaf haar zesde of daaromtrent, op het Savornin Lohmanplein ('tje'). Twee zussen die negen en tien jaar ouder waren. Drieëneenhalf jaar na haar kwam er nog een broertje. Dat mag spreiding heten. „Toen wij bij bewustzijn kwamen gingen zij de deur al uit.” Vader was hoofd dat directeur kwam te heten van een ulo die tot mavo werd. Altijd

▲ Een vrolijk Hanneke, bijna twee jaar.

een huisdier, een hond of een kat. Gek met dieren, wat de Vara-kijker niet zal verbazen. Ze moest dus ook maar dierenartsassistent worden, was haar idee. Later werd dat dierenarts, je hoeft je eisen ook niet zo laag te stellen. Een asiel, dat was ook wel wat. Vreselijke ervaring was dat ze eens een merel doodgereden zag worden. Ze was in het Helperbad wezen zwemmen, voorjaar was het. Ze moest de Heereweg oversteken en toen gebeurde het. „Ik was helemaal kapot. Ik ben naar huis gegend, ik kon helemaal niets zeggen.”

Lezen

Hanneke groeide op in een niet-religieus gezin. Hoewel, er was wel een soort geloof. „Het was allemaal PvdA wat de klok sloeg.” Zelfs de zondagsschool bezocht zij niet, hoewel haar dat misschien wel was bevallen, want voorgelezen worden was zo leuk. Zelf lezen (en schrijven) trouwens ook. De drang diende zich al op de kleuterschool aan. Vol ongeduld ging ze alvast maar aan de slag. „Dan deed ik of ik schreef en vroeg aan mijn oma wat er stond.” Die was wel zo goed het spel mee te spelen.

De rapportcijfers waren in orde. Ze ging dan ook graag naar school. Redelijk enthous

siaste leerling. school, dat beser gaschool was h deden, en tonee eromheen die he veel doen en zeg ling. Dus had je lend te doen. Ze kind om in de k En met de plek Nooit moeilijkh dinnetjes, lol. N Florentien Verh manschap. En T zij gitaar speel hield ook van z Westerink, met dat was pas in d edoch zoenloos. ten was zijn voe zen. Met je lip o was heel lekker „Vooral als de was zoiets als d zo op.” Ze is er

Doonie stoep

In haar vrije tijd

Kappen: serieuze verkering, edoch zoenloos

gege een doodgerede

, bijna twee jaar.

ond of een kat. Gek met
-kijker niet zal verbazen.
maar dierenartsassistent
lee. Later werd dat dieren-
ook niet zo laag te stellen.
ok wel wat. Vreselijke er-
ns een merel doodgereden
s in het Helperbad wezen
er was het. Ze moest de
en en toen gebeurde het.
apot. Ik ben naar huis ge-
maal niets zeggen."

p in een niet-religieus ge-
wel een soort geloof. „Het
wat de klok sloeg." Zelfs
bezocht zij niet, hoewel
a wel was bevallen, want
n was zo leuk. Zelf lezen
vens ook. De drang diende
rschool aan. Vol ongeduld
aan de slag. „Dan deed ik
oeg aan mijn oma wat er
el zo goed het spel mee te

s waren in orde. Ze ging
r school. Redelijk enthous-

Foto: Hilbrand Dijkhuizen

▲ Hanneke nu.

siaste leerling. „Het was ook wel een leuke school, dat besef ik steeds meer." De Huizingaschool was het, waar ze veel aan muziek deden, en toneel, en projecten. „Veel dingen eromheen die het leuk maakten. Je mocht heel veel doen en zeggen." Dat was zelfs de bedoeling. Dus had je niet snel de neiging om vervelend te doen. Ze was, denkt ze, 'wel een leuk kind om in de klas te hebben'. Vrolijk, open. En met de plek in de groep zat het wel snor. Nooit moeilijkheden gehad. Vriendjes, vriendinnetjes, lol. Naast Pita kwam op den duur Florentien Verhey. Het werd een soort driemanschap. En Tia Kort was er nog, die net als zij gitaar speelde. Fransje Broekema. „Die hield ook van zingen en verkleeden." En Hans Westerink, met wie zij verkering had. „Maar dat was pas in de vijfde." Serieuze verkering, edoch zoenloos. Voor de lichamelijke geneugten was zijn vooralsnog op zichzelf aangewezen. Met je lip over de haartjes op je arm, dat was heel lekker. En aan je arm ruiken ook. „Vooral als de zon erop had geschinen. Het was zoiets als duimzuigen, maar het viel niet zo op." Ze is er vanaf.

Dooie stoep

In haar vrije tijd deed zij veel spelletjes die met

behendigheid te maken hadden. „Er was van die rages waar je in ondergedompeld werd." Diabolo, 'iets geweldigs'. Oefenen, oefenen. „Dag en nacht, tot je iets kon." En schaatsen. De hoelahoep maakte zij nog n Tollen. Er er was een spelletje dat 'dooi- ste heette. Een balspel was dat. Als je iets deed werd je eerst misselijk, vervolgens en de derde misstap leidde tot de dood. I kwam je op de dooi- ste. Maar zo dood je nu ook weer niet, want via een plotseling uitval kon je anderen doodmaken en je aldus weer tot leven wekken. Interessant s En 'stoeprandje' had je nog, slechts v stadskinderen weggelegd.

Met haar intimi converseerde zij waar nodig was in de p-taal, geleerd van de oma Florentien. Voor iedere klinker kwam ' Hanneke werd dus Hegannepekepe. spreekt het nog steeds vloeiend en onvstaanbaar. Wachtwoorden, daar deden ze aan. Lekker geheimzinnig. Maar in het moest het maar niet al te spannend worde. Zij was zo'n kind dat des avonds, voor slapen gaan, de kamer inspecteerde. M schien zaten er wel heksen onder het bed. wie weet, booswichten in de kast. Kijk

verkering, edoch zoenloos

doodgereden merel

Foto: Hilbrand Dijkhuizen

▲ Hanneke nu.

et was ook wel een leuke k steeds meer." De Huizinga waar ze veel aan muziek en projecten. „Veel dingen leuk maakten. Je mocht heel n." „Dat was zelfs de bedoel et snel de neiging om verve- as, denkt ze, 'wel een leuk te hebben'. Vrolijk, open. de groep zat het wel snor. en gehad. Vriendjes, vriend- est Pita kwam op den duur . Het werd een soort drie- Kort was er nog, die net als . Fransje Broekema. „Die en en verkleed." En Hans e zij verkering had. „Maar rijfde." Serieuze verkering, oor de lichamelijke geneug- lsnog op zichzelf aangewe- r de haartjes op je arm, dat En aan je arm ruiken ook. n erop had geschenen. Het nzuigen, maar het viel niet af.

ed zij veel spelletjes die met

behendigheit te maken hadden. „Er waren van die rages waar je in ondergedompeld werd." Diabolo, 'iets geweldigs'. Oefenen, oefenen. „Dag en nacht, tot je iets kon." Rolschaatsen. De hoelahoep maakte zij nog mee. Tollen. Er er was een spelletje dat 'dooie stoep' heette. Een balspel was dat. Als je iets fout deed werd je eerst misselijk, vervolgens ziek en de derde misstap leidde tot de dood. Dan kwam je op de dooie stoep. Maar zo dood was je nu ook weer niet, want via een plotselinge uitval kon je anderen doodmaken en jezelf aldus weer tot leven wekken. Interessant spel. En 'stoeprandje' had je nog, slechts voor stadskinderen weggelegd.

Met haar intimi converseerde zij waar dat nodig was in dep-taal, geleerd van de oma van Florentien. Voor iedere klinker kwam 'ep'. Hanneke werd dus Hepannepekepe. Ze spreekt het nog steeds vloeiend en onverstaanbaar. Wachtwoorden, daar deden ze ook aan. Lekker geheimzinnig. Maar in het echt moest het maar niet al te spannend worden. Zij was zo'n kind dat des avonds, voor het slapen gaan, de kamer inspecteerde. Misschien zaten er wel heksen onder het bed of, wie weet, booswichten in de kast. Kijken.

Vooralsnog niks. Snel nog een keer kijken. En dan die geluiden die je hoorde als je in je bed lag. Nee, het donker, daar hield zij niet zo van.

Over taal gesproken: het Gronings beheerst zij niet. Ze kan het wel verstaan, niet spreken. „Op de Huizingaschool praatte ik zelfs een tijdje bekakt." Het is geen wonder dat ze het dialect niet geleerd heeft. Ze hoorde in haar vroege jeugd meer Fries dan Gronings en dat had alles met het heitelân van haar moeder te maken.

Brunhilde

Wat de clubs aangaat was er de gymnastiekvereniging met de edele naam Brunhilde. Later zat ze op ballet. En ze kreeg gitaarles dus, die mede zeer belangrijk was vanwege de zoon van leraar Holvast. „Een soort held." Die was ook een keer op de televisie, moest ergens in optreden, met zijn accordeon. „Ik lag met mijn neus op het toestel. Mijn moeder zei toen dat ik verliefd was. Daar ben ik heel kwaad om geworden. Ik vond dat stom. Maar het moet wel zoiets geweest zijn." En voorwerp van haar liefde was ook meneer (ze zeiden meneer, niet meester) Leijdsman. „Daar was iedereen weg van." Ze had weliswaar geen les van hem, maar hij moest gelukkig wel eens invallen. „Helemaal het einde."

Ze was er wel een beetje trots op, dat ze gitaar kon spelen. Af en toe mocht ze dat wel eens demonstreren, op school. Mocht je je instrument meebrengen. „De gitaar ongeveer zo groot als ikzelf." Mooi was dat. En wat speelde ze dan? Ach, stukjes. „Een soort lentewalsje of zo."

Ulsje

Wat ook mooi was: verkeersbrigadier zijn. Geweldig. Ze had dan wel geen hekel aan school, maar eerder weg mogen had toch wel wat. Nee, geen M-brigadier geweest. Zo braaf was ze niet. Pikte wel eens een kwartje, bij voorbeeld, om daar een ijsje voor te kopen. Dat had ze die ene keer ook gedaan, met Pita. Bij cafetaria Hoekstra was het begerde gehaald. „Wij liepen langs de weg en toen kwam de moeder van Pita voorbij. En die zei: zo, een ijsje?" Hun reactie bestond uit het weggooien daarvan, maar het hielp niet meer.

Ze kreeg van haar vader voor de broek. „De enige keer die ik me kan herinneren."